

NAGY GÁBOR

Glória

*Pár év kitartás, és hozzád öregszem,
tábornoki seregedben baka.
Megannyi hunyorgó üvegszem:
csillagképek bezúzott ablaka*

*választ el tőled s a körüti
szmog; a Margit híd ívein a fény
mint ékszer, földöntúli,
csillan meg a négyes-hatos üvegén.*

*Te odafönt is imbolyogva
biciklizel, csillagközi
mellékutakon. Napvédett sarokba
kéredzkedsz, elmerülni borközi*

*állapotba, amíg én ideleln,
az óvörössel is téged perellek,
ne legyünk végképp idegen,
sosem találkozó paralellek.*

*Sarki kocsmá, április négy sugárút.
Poharunkból kihabzik a sör.
Innen nem nyílik más egérút:
kánikula- vagy alkohol-csömör.*

*Vajon azóta kifélék időznek,
felelőtlen alanyi költők,
támaszkodnak-e még a borgőznek
kopott vászonkabátok és felöltők?*

*Kisasszony! Két vodka-sör rendel még!,
tenyeredben rég kialudt pipa.
És földerülsz az égi Béke Tanszék
zugában, a pultos lány idomaira*

*sandítva. A csillámló mennypult
mögött csapongó angyal a csapos –
nekem a koszos pesti mennybolt
jutott s kiszolgálás: unottan alapos.*

*Fogadott fiadból öcsédé
öregedtem. A Boldogasszony-képzelet
mámora von köréd fényt,
s kiárusítja az ihletet.*

Kezdet, vég

*Nyárillatú emlékeimmel mihez kezdjek,
miként lesz egészzé gomolygó kezdet,
színpompája a szétrúgott avarnak
kialszik estére, feketévé lesznek
a csillagok is, baljós égi varjak.*

*Beragadt a lélekajtók rozsdáette
riglje, a test régen elfeledte,
feltétlen reflexe a múltnak
miként hevít, és hogyan lesz selejtje:
kitörölhetetlen jele a meguntnak.*

*Minden átszivárog a tünt jelenbe.
A feledés rögváló képtelenje
szögezi földhöz, ami lobogás volt.
Ha majd átlépünk a határtalan terekbe,
a múlt gejzire is felível, átmos;*

*addig őrzi a körutak télszürke csendje,
Lövölde tér esküszik a fegyverszünetre;
a gondolatok puskaropogása
agyunk tekervényeiben kerengve
képtelen a végső leszámolásra.*

Kiskunfélegyháza, Városháza motívum. Fotó: Molnár István